

JOSZIF BRODSZKIJ

Teázás

*„Petrovról álmodtam ma éjszaka.
Úgy állt az párnám mellett, mintha élne.
S szólnék már: hogy szolgál az egészsége?
De rájöttem, e kérdés ostoba.”*

*Felsóhajtott s gyors pillantást vetett
egy rézmetszetre barna fakeretben,
amelyen egy szalmakalapos ember
komoran lépkedő ökröt vezet.*

*Petrov a nővéérének férje volt,
de sógornőjét szerette; s bevallva
ezt épp, elnyelte őt a Dnyeszter habja
tavalyelőtt, a nyaralásakor.*

*Ökör. Rizsföld. Eke. A menny felül.
S a barázda alatt úgy szórva széjjel,
mint magok: „Ivanova emlékére”
s a „...tól” egész kivehetetlenül.*

*Teám kiittam. Menni készülök.
Szembogarában pontként fénylik a
csillag – s értése annak, néki ma
mi mindent adna, feltámasztva őt.*

*Lekísér engem az udvarra még,
és a matematikailag messze
égő csillagra emeli szemét,
epedve, ám mégis felfegyverezve.*

1970.

Háború Cipruson

*Golyók képében röppen a halál
magnóliacsaltiból, párosával.
A robbanás, akár egy szélcibált,
ideiglenes koronájú pálma.*

Üres villa. Repedt homlokzaton
dombormű: antik hősök kéziharca.
Tengerben lángol az új Phaetón,
jóval kisebb dörgéssel lezuhanva.

S a fehérre hevített homokon
reklámplakátok pózában hevernek,
minthogyha csak napoznának, a testek:
nem mozdulón, túl minden alkonyon.

1974. július 21.

Mióta taposok

Mióta taposok, cipősarkam mutatja.
S le sem söpörhetem halánték-pókhálómát.
Azért oly kellemes a kakas hangja,
mert ma se más, mint tegnap.
De sötét gondolatod értelemmel nem rögzítheted,
mint homlokodba hulló fürtödöt.
És már nem álmodod, hogy legyen kevesebb,
ritkábban támadjon, s ne szórjon szemetet
idődre. Nyomorúságos lakónegyed
szűrja szemed, hogy majd, sorát követvén,
az itt lakót arcáról megjegyezd,
s ne fordítva, ahogy szeretné.
És a szobában sámánként forogva, mint
gombolyagot, úgy tekerem magam
köré a semmit, hogy a lelkem tudjon valamit
abból, mit Isten tud csak biztosan.

BAKA ISTVÁN fordításai